

PATHFINDER

Číslo 3 roku 2011

Radcovský špeciál

Oddiel Horské rasy

Stvoření oslavuje Stvořitele

O službě a o službě

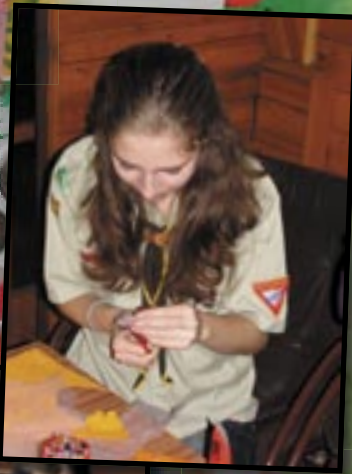
Učme se od slavných

"VYVOLENÍ"

19. - 21. 11. 2010

RADCOVSKÝ ŠPECIÁL

„VYVOLENÍ“

Počas tohtoročného jesenného špeciálu, ktorý sa konal 19. – 21. novembra 2010, sme toto slovo mohli počuť skoro v každej vete. Čo nám však chceli naši vedúci povedať týmto zázračným slovíčkom? Ako zasiahlo naše srdcia?

Cesta na miesto činu nám väčšinou ubehla rýchlo, lebo sme cestovali v menších skupinách. Myslím si, že tieto cestovateľské zážitky, na ktoré si práve spomínam, nám navodzujú úsmevy na tvárach aj po dlhšom čase.

A je to tu! Konečne vstupujeme do chaty. Rýchlymi krokmi sa presúvame k miestnosti, v ktorej sme mali prežiť piatkový večer trochu inak ako zvyčajne. Cestou k prestretým stolom si ešte stihneme vymeniť zopár pozdravov a potom si spolu sadáme na miesta. Nasledoval večer plný hier, rozhovorov, a hlavne večer s naším Bohom, ktorého sme určite mohli cítiť. Bol tu s nami nielen počas piatkového večera.

V sobotu ráno nám už tety kuchárky pripravili výborné raňajky. Posilnení telesne sme sa mohli posilniť aj duševne. Zaspievaním pathfinderskej hymny a vytiahnutím vlajky sme oficiálne otvorili tento špeciál. Filip nám odovzdal posolstvo vyvolených/nevyvolených mužov zo Starého zákona. Uvedomili sme si, že Boh na realizovanie svojho plánu nepotrebuje „robotov“. Potrebuje ľudí, ktorí sú mu ochotní slúžiť. Nemali by sme však zabúdať na to, že byť „vyvoleným“ prináša so sebou aj určité riziká a veľkú zodpovednosť.

Sobotňajšie poobedie sme sa zahrali na veľkých hercov, producentov a režisérov. Stvárnil sme životný príbeh Jonáša. Aj touto aktivitou nám vedúci ukázali, že Boh má s nami veľký plán.

V sobotu večer sme sa ponorili do deja 2. svetovej vojny. Stali sme sa väzňami koncentračného tábora. Niektorí z nás márne čakali na spojenca, ktorý ich mal previesť cez poľské hranice na slobodu. Hra sa končila až niekedy nad ránom, no neprekážalo nám to, lebo sme sa úplne vžili do hraných úloh. Aj pri tejto hre sme mali možnosť zažiť pocity zachránených.

Nedeľná atmosféra sa niesla v znamení šikovných rúk. Učili sme sa rôzne výtvarné techniky, ktorými môžeme obohacovať naše schôdzky. Jednou technikou bolo aj plstenie. Mnohí sme si „vyplstili“ darčkový predmet. Ten nemusel ostať iba v našich rukách. Verím, že sme ho posunuli ďalej.

Po skvelom obede nám už veľa času na rozhovory neostávalo. Rozlúčili sme sa a s radosťou v srdciach vrátili do domácich prostredí, kde plní nápadov budeme môcť počuť slová odovzdať aj našim menším kamošom v skupinkách.

Vďaka Bohu za ďalší krásny víkend.

VERONIKA HUSÁROVÁ

UČME SE OD SLAVNÝCH...

My, pathfindeři, hledáme cestu. To je smyslem slova „pathfinder“ a to je také smyslem našich životů. Všude kolem nás hledáme správné ukazatele naší cesty. Ty správné ukazatele mají různé podoby: mohou to být rodiče, učitelé, vedoucí... Kamarád, který nás podrží a nezklame, příroda, která mluví o Hospodinově lásce, kniha, kterou právě čtu, kázání a školka ve sboru. Anebo také životy slavných lidí, kteří žili v minulosti. Byli to také taková „pathfindeři“. I oni hledali správnou cestu – a našli ji. Jejich životy, životní postoje a úspěchy (i pády) nám mohou pomoci najít ten správný směr našeho života.

JADV

ALBERT SCHWEITZER

Albert Schweitzer se narodil 14. ledna 1875 v Alsasku. Celá jeho rodina byla věřící. Milovali hudbu a vzdělání. Jeho otec i dědeček byli kazatelé a oba jeho dědečkové hráli na varhany.

Když vyrostl, šel studovat teologii. Stal se docentem teologie. Kázal v kostele sv. Mikuláše ve Štrasburku a učil na univerzitě. Také Albert miloval hudbu – odmala se učil hře na klavír a varhany. Když mu bylo devět let, doprovázel na varhany otcovu bohoslužbu. Od mládí byl mezinárodně uznávaným koncertním varhaníkem. Miloval hudbu Johanna Sebastiana Bacha. Studoval jeho život a nakonec o něm napsal knihu (nejdřív ve francouzštině a pak v němčině). Věnoval se také stavbě varhan.

Ze svých koncertů si našetřil, aby mohl jít studovat medicínu. Rozhodl se, že odjede do Afriky a postaví tam nemocnici. Chtěl být lékařem pro chudé nemocné. V nemocnici v Lambaréné nakonec strávil skoro celý zbytek svého života. Několikrát byl jeho pobyt v Lambaréné přerušen. Jednou ho i se ženou odvezli do zajateckého tábora. Rok poté musel na šest let odjet do Evropy. V Evropě kázal, psal knihy a hrával na koncertech, aby vydělal peníze na nemocnici v Lambaréné. Potom se do Lambaréné vrátil a nemocnici rozšířil. Měla dokonce 70 budov a dokázali se v ní postarat o 500 nemocných. Albert v Lambaréné působil jako lékař, chirurg, kazatel, správce a dozorce všech budov. Přijímal mnoho návštěv a na mnoho návštěv také chodil.

Jeho práce si dodnes váží mnoho lidí. V roce 1952 dostal Albert Schweitzer Nobelovu cenu míru. Všech 33 000 dolarů, které v souvislosti s Nobelovou cenou dostal, věnoval na zřízení pomoci pro malomocné.

Albert Schweitzer se rozhodl, že bude sloužit druhým lidem. A sloužil jim celý svůj život. Jeho životní filozofie byla založena na „úctě k životu“. Byl také nazýván největším křesťanem své doby.

• • •

Když byl Albert malý, tak se mu kluci posmívali. Jednou šli spolužáci střílet z praku na ptáky. Aby se mu neposmívali, že je zbabělec, šel s nimi. Vložil kámen do praku a rozhodl se, že bude střílet vedle. V tu chvíli se ozvaly kostelní zvony a malý Albert měl tehdy pocit, že je to hlas z nebe, který mu dává odvalu, aby vyplašil všechny ptáky a utekl. Pokaždé, když pak slyšel zvony, vzpomněl si na Boží přikázání „Nezabiješ.“

• • •

Od té doby Albert hlásal jednu důležitou pravdu a také podle ní žil: lidé by se neměli bát chránit život, i když se na ně ostatní budou dívat skrz prsty nebo se jim budou posmívat.

JADV

STVOŘENÍ OSLAVUJE STVOŘITELE

LIDSKÉ TĚLO

Pamatuješ si, co stvořil Pán Bůh jako poslední ve svém stvořitelském týdnu? Ano, přesně. Člověka. Stvořil muže a ženu. A když se na ně podíval, byl velmi spokojený.

Medicína je věda, která se snaží pochopit lidské tělo – jak ho Pán Bůh stvořil. Je to velmi, velmi náročné na pochopení. Všechno se vším souvisí. Nic nemůže fungovat samo o sobě.

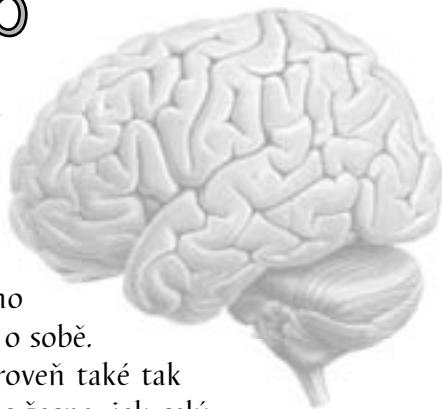
Lidské tělo je tak propletené a úžasné, zároveň také tak tajemné, že čím víc toho člověk ví, tím víc žasne, jak celý organizmus krásně pracuje.

Ještě pořád vědci všechno neprobádali. Ještě pořád neznáme léky na všechny nemoci. Není žádný vědec, který by znal lidské tělo do poslední buňky v těle. Lékaři se mohou učit ve svém oboru celý život, a stejně ještě pořád budou zbývat věci, které nebudou vědět.

Jak je možné, že novorozené miminko tak rychle roste, a jak je možné, že se růst potom zpomalí? Jak je možné, že máme stejně dlouhé obě ruce i nohy? Jak je možné, že mohou maminky nosit v bříšku miminko? Mamince bříško naroste do obrovské velikosti a po narození bříško zase splaskne. Jak to, že víme, jak se běhá, chodí, zpívá?

Jak víme, že máme někoho rádi, nebo že někoho nesnášíme? Jak to, že pocítujeme radost nebo naopak pláčeme? Na tohle neexistují tabulky. Každý člověk je jedinečný a každý z nás prožívá různé věci jinak.

Jak pozoruhodně nás Pán Bůh stvořil! Jsme každý jiný, ale přitom stejní. Umíme tolik věcí. Umíme přemýšlet a rozhodovat se. Kéž bychom dokázali být takoví, aby se na nás i dnes mohl Pán Bůh podívat a být s námi velmi spokojen! Kéž bychom dokázali oslavovat našeho Stvořitele, stejně jako příroda kolem nás.

JADv

ODDIEL HORSKÉ RYSY

Ahojte!

Náš oddiel Horské rýsy v Martine funguje od roku 2000 a počas rokov svojej existencie nadobudol obrovskú kopu krásnych skúseností, zážitkov a momentov, ktoré si pamätáme dodnes. Spontánne svoju činnosť ukončil v roku 2007 a je to práve rok, čo začal fungovať znovu, ale pod názvom Horské rýsy a pod družinou, ktorú sme pomenovali Rýchle šípy.

Naša družina sa skladá z trinástich Rýchlych šíпов, ktorí sú väčšinou z Martina, no máme tu aj šípy z ďalekej-neďalekej Oravy. Uvedomujeme si, aká rozmanitá je naša družina. Každý je iný, odlišný, a predsa tu má svoje miesto a dopĺňa skupinu tým svojím, originálnym. Počas roka sme sa snažili mať spoločnú družinovku každý týždeň. Máme za sebou aj niekoľko výprav, na ktorých sme okrem iného spoznávali známe aj menej známe krásy nášho okolia. Je za nami tiež zopár víkendoviek. Minulý rok sme sa prvýkrát zúčastnili na Okrskovom stretnutí pathfinderov na Slovensku, na ktorom sa nám veľmi páčilo – bolo to pre nás niečo nové. Toto leto sa chystáme obnoviť naše super tábory spred niekoľkých rokov, tak nám držte palce! :)

Momentálne sa snažíme o zariadenie vlastných priestorov – klubovne. Tešíme sa, keď bude všetko hotové a my budeme mať konečne miesto, ktoré bude naozaj „naše“. Uvedomujeme si však, že sú aj dôležitejšie veci ako vlastniť klubovňu. Stále sa usilujeme o vytváranie „kolektívneho ducha“. Nie všetci sa totiž stretávame pravidelne – keďže niektoré Rýchle šípy sú zďaleka.

Na našich stretnutiach sa učíme hlavne o tom, ako môžeme vidieť Pána Boha v prírode, v druhých ľuďoch a v sebe samom. Stále sa učíme byť tými správnymi a rýchlymi „šípmi“, aby nás mohol náš **Veľký Luk** – Pán Boh – použiť vždy, keď treba...

EWANA

O SLUŽBĚ A O SLUŽBĚ

První letošní sobotu jsem byl pozván jako host skautského odborného semináře – Ekumenické lesní školy. Seminář je tradičně naplněn řadou známých jmen naší odborné veřejnosti. Já jsem tam byl přizván coby pastor, abych seminář zahájil promluvou z Božího slova. Zaměřil jsem se na roli křesťanů ve skautingu. V rozhovorech pak následně zaznělo, že Junák dnes již není křesťanskou organizací. Žel jsme jako křesťané uvolnili svá místa těm, kteří to se službou myslí vážně.

Myslím teď na jiný rozhovor. Odehrával se na půdě Adry a opět v něm zazněl podobný argument. Je zbytečné lamentovat nad zastoupením adventistů v této organizaci, když volání ke službě uprostřed církve nepadá na úrodnou půdu.

Chci však samozřejmě mluvit o Klubu Pathfinder a o nás vedoucích, kteří sloužíme dětem. Velmi si vážím všech, kteří nezištně ukrajují ze svého času a slouží svými dary, schopnostmi a zkušenostmi těm, kteří jsou na světě teprve několik let a nutně se potřebují zorientovat, aby vykročili správným směrem. Takoví lidé jsou pro mě inspirací a povzbuzením pro vlastní službu.

Vedle toho mě velmi trápí stav nemála sborů, kde není oddíl, protože se nenašel nikdo, kdo by použil svůj čas a schopnosti nekomerčně. Nebo tam oddíl je, ale vede ho člověk, který sice chce sloužit dětem, ale nemůže jim dát jednu ze základních inspirací – vztah s Bohem. A to proto, že se sám pro Boha nerozhodl. A tak se na těchto místech pohybujeme na rozcestí. Buď se dětem nevěnujeme, nebo Klub Pathfinder devalvovat a ochudit ho o duchovní rozměr. Zároveň tím však riskovat, že bude méně křesťanským – adventistickým – prostředím pro růst a rozvoj dětí.

Jistě každý znáte Ježíšovo podobenství z Matouše 25,31–40 o ovčích a kozlech. Myslím konkrétně na jeho první část a kladu si otázku, jak jsem na tom se svojí službou. Sleduji hlavně její návratnost, nebo vychází z mého srdce, darů a povolání? Je závislá na potlesku okolí, nebo si všímá potřebných?

Moc bych si přál, kdyby děti v každém sboru měly možnost setkávat se s inspirativním křesťanem, který jim dá kus ze svého času a schopností. Děti potřebují vzory a také prostor. Rády přivedou své kamarády a bez předsudků napojí svůj život na Stvořitelův zdroj. Na nás však je, zda chceme sloužit více Bohu nebo sobě.

DAVID Č.

Podrobnosti o Pathfinderu a o akcích najdete na internetových stránkách:

www.pathfinder.cz • www.pathfinder.sk
www.bezvacity.cz

REDAKCE: Jana Dvořáčková, Štolcova 64, 618 00 Brno • E-MAIL: advent@pathfinder.cz

